

Způsob a pozadí nevydařeného výsadku ozbrojenců do Venezuely. Zpackaný výsadek amerických záškodníků. USA vše popírá

- CZ24 News | 14. května 2020

VENEZUELA: Gevorg Mirzajan líčí u nás téměř utajený způsob a pozadí nevydařeného výsadku ozbrojenců do Venezuely, kteří měli svrhnout demokraticky zvoleného prezidenta Nicolase Maduru

Pro venezuelského prezidenta Nicolase Maduru by datum 3. května mohlo být dnem vítězství. Venezuelský vůdce zahnaný do kouta mnoha vlastními chybami dostal nečekaný dárek z Washingtonu - pokus o záškodnickou invazi do země.

Jak byla tato zvláštní operace zorganizována, proč skončila tak hanebným krachem a jaké důsledky to bude mít pro tuto důležitou latinskoamerickou zemi?

Vylodění jako v Zátocě sviní

Americká rozvědka se pokusila použít staronový nástroj na státní převrat - zopakovat „invazi v zátocě Sviní“ - i když, pravda, ve zmenšeném měřítku (nakonec jaká rozvědka, takové i měřítko). 3. května se pokusila o výsadek na venezuelském pobřeží skupina deseti ozbrojenců. Jejich úkolem bylo proniknout do Venezuely, kontaktovat místní spojky a odstranit venezuelského prezidenta Nicolase Maduru.

Problém byl však v tom, že (stejně jako před 60 lety na Kubě) se o něm oběť spiknutí včas dozvěděla. „Věděli jsme o nich všechno - co jedli, co nejedli, kdo je financoval,“ oznámil Maduro veřejnosti. A tak na břehu čekalo na hrstku záškodníků téměř 25 tisíc venezuelských rezervistů.

Během střetnutí bylo zlikvidováno osm ozbrojenců, dva byli zajati - a z nich se vyklubali Američané. Prezident ukázal veřejnosti jejich pasy (na jména Luke Denman a Airan Berry), fotografie lodí a také vojenské vybavení, které se na nich nacházelo (včetně zařízení pro noční vidění). A k tomu Maduro oznámil, že ozbrojenci „*studovali na kolumbijském území za peníze a podpory USA a současné kolumbijské vlády.*“ Kromě pučistů zajatých na pobřeží venezuelské úřady identifikovaly dalších asi 200 osob zapojených do spiknutí. Více než polovinu z nich už zavřely a zbytek je na útěku.

Spojené státy samozřejmě mohou i nadále popírat organizaci spiknutí, tvrdit, že „*to všechno nemá nic společného s americkou vládou*“, ale je to pro ně stále těžší - nakonec jsou i tací, kteří to nepopírají. Mezi nimi je organizátor samotného vylodění - šéf soukromé bezpečnostní agentury „Silvercorp“ Jordan Goodro, jehož lidé byli zajati venezuelskými úřady. Ten nejenže požádal ministerstvo zahraničí o pomoc při osvobození svých chlapců, ale také uvedl, že neutralizovaná skupina byla pouze jednou z několika, které se pokusily proniknout do Venezuely. Dalším pěti desítkám ozbrojenců se výsadek podařil, a nyní prý rozjíždějí vojenské operace proti venezuelskému režimu.

Režim obležení

Na první pohled jsou takovéto vojenské operace pro USA nezbytné - přece jen diplomatické pokusy

odstranit prezidenta Madura selhaly. Juan Guaidó, „alternativní prezident“ zvolený pokřikem z ulice, zjevně nedokázal zvládnout roli konsolidátora protimadurovských sil. Báal se vyzkoušet roli Nelsona Mandely a při první příležitosti uprchl ze země. Následně se z něho stal jakýsi „hoch na politické zavolání“. Pokaždé, když západní představitelé potřebují popíchnout Nicolase Madura, setkají se s Guaidem a probírají se „zákonným prezidentem Venezuely“ nějaké ty veřejné záležitosti.

Ve skutečnosti silová verze vůbec ještě není poslední šancí na úspěch. Guaidó sice selhal a jeho vystoupení se stala spíše jakýmsi propagačnickými akty, na druhou stranu Nicolas Maduro ještě zdaleka nemá vyhráno.

Zaprvé proto, že Západ, který Nicolase Guaidó uznal za prezidenta, demonstrativně a kolektivně překročil Rubikon – USA a Evropa toto rozhodnutí už nemohou odvolat. Za druhé, smyčka nepřátel okolo Venezuely se stahuje – levicovní vůdci v regionu (řada z nich byla velkoryse financovaná z Caracasu) přišli o své posty buďto v důsledku regulérních voleb, nebo převratů. Bolívarovská republika Venezuela, kdysi vedoucí země regionu, se dostala do izolace. Za třetí, režim se stal rukojmí vlastní bezradné hospodářské politiky – nadměrné sociální výdaje a neustálé vysávání ekonomiky (včetně hlavního zdroje příjmů – ropného sektoru) vedly k hospodářské krizi, která se ještě zhoršila současným poklesem cen černého zlata. Miliony lidí (podle některých odhadů až 15% populace) již opustily zemi, ostatní se potýkají s vážnými problémy.

A v takové situaci by optimální strategie pro USA bylo jednoduché pokračování v obléhání – se současnou přípravou „venezuelských vlastenců“ na skutečnou invazi v ten správný čas.

Jako základna pro výcvik, vyzbrojení a „skladování“ vlastenců byla vybrána Kolumbie. Země, která má společnou hranici s Venezuelou, úzké vztahy se Spojenými státy, více než milion zadržovaných venezuelských běženců (skvělé prostředí pro nábor rekrutů) a nedobré vztahy s venezuelskou vládou. Konflikt mezi Bogotou a Caracasm trvá již dlouhou dobu a problém nespočívá pouze v rozdílném postoji k Washingtonu. Venezuela aktivně podporovala protivládní uskupení v Kolumbii – a to jak na oficiální úrovni („vyznávají bolívarovské myšlenky, proto nejsou teroristé, ale partyzáni“), tak i na té neoficiální. Venezuela byla začleněna do logistiky kolumbijské narkomafie jako země, z níž bylo snadné dopravovat kokain na zahraniční trhy.

Není divu, že vztahy mezi prezidenty obou zemí jsou více než narušené. Došlo to tak daleko, že v dubnu Iván Duque odmítl přijmout zdravotnické vybavení, které mu daroval Nicolas Maduro na boj proti koronaviru (v Kolumbii je osm tisíc nakažených, zatímco ve Venezuele podle oficiálních údajů jen asi 360). V Caracasu prohlásili, že Duque byl donucen odmítnout, a sám Maduro nazval svého kolumbijského kolegu „monstrem Frankensteinem“, „poslušným člověkem, s nímž je manipulováno“, a „který je svázán s drogovými kartely a polovojskými skupinami“.

Praví nepřátelé

Není divu, že v zájmu „monstra Frankensteina“ bylo, aby Nicolas Maduro co nejrychleji opustil svůj úřad. A zde se jeho zájmy shodovaly jak s Američany, tak s názory významné části venezuelské městské střední třídy (přesněji toho, co z ní zbylo po vládě Hugo Chávese).

Američany však očividně obléhání otrávil a pokusili se problém vyřešit jednou ranou. Vítěze samozřejmě nikdo nesoudí – ovšem neutralizací záškodnické skupiny ze strany Venezuelany se USA staly poraženými a samotná operace selhala již na samotném začátku. Zdiskreditovalo to nejen americké, ale i kolumbijské vedení. Kolumbijské ministerstvo zahraničí odmítá veškerá obvinění – podle jeho názoru se Caracas snaží „odvrátit pozornost lidí od skutečných problémů, s nimiž se Venezuela střetává“. A Caracasu se to daří – díky odhalenému spiknutí.

Nicméně hlavním bodem porážky spiklenců a vítězství Madura nebyla kolumbijská účast. Sdílný Jordan Goodro uvedl, že invazi zorganizoval nikoli podle své vlastní zkušenosti a znalostí, ale podle dohody s Juanem Guaidó.

A venezuelské úřady toto téma rozvinuly s tím, že se nešlo o politickou dohodu, ale o kontrakt v hodnotě stovek milionů dolarů - ostatně stránky této smlouvy jsou již pověšené na internetu. Jisté je, že Guaidó nejenže uprchl ze země, ale také si najal žoldnéře, aby do ní vtrhli. A protože samozvaný prezident má k dispozici možná nějaký ten milión, ale určitě ne stamilióny, je jasné, že smlouvu zaplatily vnější síly, pro něž je Guaidó pouhou loutkou.

Sám Guaidó samozřejmě taková obvinění popírá a tvrdí, že Madurův režim chce pod záminkou spiknutí ospravedlnit masové represe v zemi. A Maduro toho opravdu využívá, protože nyní se každý, kdo ho kritizuje a podporuje opozici, mění z nespokojence na zrádce a spolupachatele intervencionistů (bez ohledu na to, nakolik mnozí Venezuelané Madura nenávidí, Američany nenávidí ještě víc).

Za toto další Madurovo vítězství je třeba opravdu poděkovat americké administrativě a její zpackané invazi. Zátoka sviní číslo 2.